

Néptáncműhely

A foci világbajnokság szusszanásnyi szünetében, e hét végén a néptáncosoké a főszerep, legalábbis hazai pályán. Szegeden zajlik a szakszervezeti néptáncgyűtesek ötödik országos minősítő versenye, a Balaton mellett a szövetségi néptáncosok kilencedik országos találkozója, Pest megye városában, községekben pedig a nemzetiségi fesztivál színes forgataga csúszta az érdeklődőket. A népművészet reneszánszát éli hazánkban — ennek minden eredményével és veszélyével. Ezért fontos, hogy az egyik legnépszerűbb amatőr művészeti mozgalom, a néptáncosok tevékenysége időről időre megmérse.

Szeged különösen jelentős részt vállalt a magyar néptáncmozgalom ápolásában, fejlesztésében, szervezésében. Nemcsak az itt működő és immár nemzetközi hírnevű Szeged Táncgyűtes tartalmaz és sokirányú, színvonalas munkája révén, de fesztiváljai, néptánc-találkozóinak is. Nincs szegedi nyár népviseletbe öltözött, táncos lábú lányok és fiúk nélkül, akiket megüdvölni szeretettel hív és vár a város lakossága. S nemcsak a reprezentatív és látványos részét vállalják, hanem a kétvétenkénti nemzetközi szakszervezeti néptáncfesztiválok hatalmas tömegeket vonzó forgatagát, a dóm előtti fellépések emlékeztető óráit, hanem a kevésbé látványos szakmai fórumoknak, bemutatóknak, fellépési lehetőségeknek is otthont ad. Így kapcsolódik össze a tömegeknek szóló nagyszerű látvány és az alkotó műhelymunka. A mostani találkozóhoz tartozik, hisz a fellépő tizenhat együttes azért dolgozott az elmúlt években, hogy megszerezze azokat a minősítéseket, melyek kijelölik helyüket a magyar néptáncmozgalomban. S az is szabály, hogy egyetlen együttes sem ülhet babérjain, hiszen négyévenként ismételt bizonyítaniuk kell föl-készültségüket, meg kell védeniük minőségüket. Az

aranyak három, az ezüstnek két, a bronznak egy fokozata van. Így az Amatőr Néptáncosok Országos Tanácsa hat kategóriába sorolja a hazai együtteseket.

Az amatőrmozgalom tán legrégebbi, leggazdagabb és legnagyobb tömegeket mozgató ága a néptánc. Olyan közösségi művészet, mely föltételezi a hosszú ideig tartó következetes és fegyelmelt munkát, a nép művészetének megismerésével tudatos formál, személyiséget alakít. Munkájuk mind komplexebbé válik, hisz a tánc föltételezi a zenét, az éneket, az öltözetet. A hiteltel folklorörökségre építve immár hatalmas tömegbázisa van ennek a művészeti ágának. Szinte megszállott vezetői, irányítói révén állandóan ébren tartják a megújulás igényét, a továbblépés kísérletező vállalkozásai van ennek a művészeti ágának. Szinte megszállott vezetői, irányítói révén állandóan ébren tartják a megújulás igényét, a továbblépés kísérletező vállalkozásai van ennek a művészeti ágának. Szinte megszállott vezetői, irányítói révén állandóan ébren tartják a megújulás igényét, a továbblépés kísérletező vállalkozásai van ennek a művészeti ágának.

A szakszervezetek régóta patrónusai ennek a nemes mozgalomnak. Természetesen nem nélkülözhetik a közművelődés intézményrendszerének segítő támogatását sem. A kétvétenkénti szegedi nemzetközi szakszervezeti néptáncfesztiválok közötti esztendőkből, így most is, nagyszerűen szervezett program során igazi műhely-találkozó született, melyen az együttesek egyik része bizonyította munkájának folyamatosan magas színvonalát, másik részük pedig föliratkozott a hazai amatőr néptáncmozgalom tabellájára, s emlékeztető élményekkel gazdagítja a szegedieket.

Tandi Lajos

Gépesítik a főgyűjtő-csatornák építését

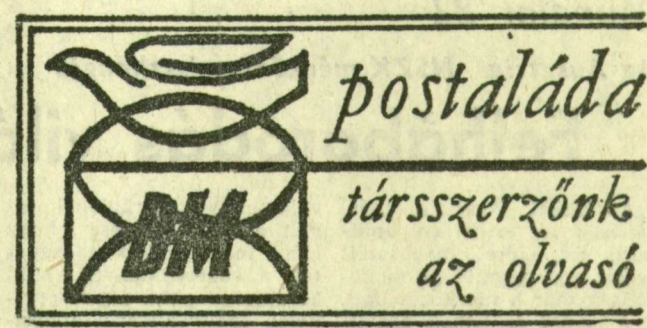
Budapesten és a legtöbb nagyvárosban új főgyűjtő-csatornák építenek, mert a régi szennyvíztisztító telepek terheltségére a korábbiak távolabbi létesítendő új tisztítótelepekre kell elvezetni az új városnegyedek szennyvizét. A gondokat növeli, hogy általában forgalmas, és közműhálózattal feltöltött területeken kell megépíteni a nagy átmérőjű főgyűjtőcsatornákat. Ezért alapvető feladat az eddigieknél jóval gyorsabb építési módszer kialakítása, hogy ez a munka a lehető legrövidebb ideig zavarja csak a közutak forgalmát. Ennek megoldása érdekében az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság, az Országos Vízügyi Hivatal és több érdekelt tröszt és vállalat országos pályázatot hirdetett nagy átmérőjű, előregyártott csatornák korszerű építési módszerének kidolgozására és megtervezésére. Az a cél, hogy az 1,6–3 méter átmérőjű, előregyártott csövezeték építésének ne csak néhány, hanem valamennyi munkaszakaszát gépesítsék, tehát a földmunkát, az árkok dúcolását, megerősítését, a csövek beemelését, egyszerűen minden munkát az

árkok betemetéséig gépek végezzenek el. A pályázati kiírást már átvehették az érdeklődők az Építéstudományi Intézet műhelyépítési kutatási-fejlesztési irodáján — Budapest, XIV., Hungária körút 140–144. —, s a kész tervekkel egyidejűleg a postán beküldeni legkésőbb november 12-ig. A legjobb munkák díjazására és megvásárlására 700 ezer forintot irányoztak elő. A bíráló bizottság december 10-én hirdeti ki a pályázat eredményét.

Izzók gazdaságosabban

A felhasznált anyagok észszerű csökkentésével, első sorban az úgynevezett kihozatali normák szigorításával és a takarékosagra ösztönző prémiumrendszer alkalmazásával az Egyesült Izzóban újabb 2 százalékkal csökkent az anyagköltséghányad. Ez a kedvező folyamat már második éve gyarapítja a vállalati eredményt. Az Izzó gyáraiban különféle módokon, a körülményekhez igazodva, sikerült az anyagköltségeket jelentősen leszorítani, ha még nem is a lehetséges mértékben.

A Postaláda mai olvasóit — nem először és valószínűleg nem is utoljára — szeretnénk megkérni valamire. Arra, hogy ha segítséget kérő levelet juttatnak el szerkesztőségünkbe, feltétlenül írják meg nevüket és címüket. Igen sok felesleges kérdészkódástól, vaktában tapogatózástól mentenének meg bennünket, s a segítségadásra kész intézmények, vállalatok illetékeit, ha tudnák, kitől kérhetünk az általában röviden, vázlatosan fogalmazott leveleknél bővebb, s minden szükséges részletre kiterjedő felvilágosítást. Szemléltetésül következők egy friss példa: névtelen levélíró tudatja, hogy a Vedres utcában „rémtörténeteket mesélnek egy idős asszonyról, akit a szállásadója bezárva tart, s üt-vert. Senki semmit nem tesz, mert fél. Nézzenek utána, hogy amit beszélnek, igaz-e, s ha tudnak, segítsenek azonnal”. Most tessék elkép-

zelní: becsöngetek a lakásba, s megkérdezem, az „italozó, kötekedő” szállásadót, él-e itt egy néni, akinek tarthatatlan a helyzete. A lábam sem érné a földet... Valószínűleg ugyanígy járna más is. Intézkedésre, beavatkozásra jogosult szervezeteik segítségét a kevés adat birtokában nem kérhetjük. Vajon közelebb jutunk-e valaha a megoldáshoz? A híresztelések cáfolatához vagy az idős asszonynak nyújtandó segítség pontosításához?...

nevelnünk gyerekeinket” — írja Koszta Péter, a Mérey utca 18-ból. A zákányszéki szurkolótábor nevében írt levelet Vass Szilveszter, azt téve szóvá, hez.

Válaszol az illetékes

Egyik olvasónk korábban azt panasolta a Postaláda-ban, hogy az egyik 5-ös troli vezetője figyelmetlenül rácsukta az ajtót, amikor leszállni készült kislányával. Gazdag László, az SZKV igazgatója meghallgatta a jármű vezetőjét, aki elmondta: a lépcsőn álló utast a tükrökből csak későn látta meg, s akkor a csukódó ajtót újra kinyitotta. Hibáját elismerte, nem szándékos vétkeért írásbeli figyelmeztetést kapott.

Írásban figyelmeztette a Volán üzemigazgatója azt a forgalmi szolgálattevőt, aki nem gondoskodott arról, hogy legyen elegendő menetjegy az irányító állóponthoz — mint azt május 23-i levelezési rovatunkban szóvá is tettük.

A Szent György téri alközpont belső forgalmi rendjét a Volán felülvizsgálja, hogy ne fordulhasson elő, amit május 30-án megírtunk: a 33-as autóbusz a 35-ös helyéről indult el, az utasokat kavarva meg ezzel.

A Volántól kaptuk azt a levelet is, mely szerint „gyakran előfordul, hogy kimarad a 22 órás 22-es járat. Ez a tévedés abból adódik, hogy a csúcsidőben 10 percnél, illetve csúcsidőn

hogy a Zákányszék—Forráskút mérkőzésről sportrovatunkban pár sor jelent meg, de abban „lehengettek a zákányszéki csapatot”. A kérdéses mondat így szólt: „a Forráskút otthonában fektette két vállra a Zákányszék együttesét”. Vagyis csupán az eredményt regisztráltuk, megjegyeztük, hogy a Forráskút idegenben nyert. Az eredményközlés sohasem jelent kritikát, különösen nem „lehengetést”. A forráskúti labdarúgó sportszerveletnek magatartása ügyében kérjük, forduljanak Vassa Lászlóhoz, a szegedi járási labdarúgó-szövetség elnökéhez.

Június 6-án olvashatták rovatunkban azt a panaszt, mely szerint az egyik 20-as busz elől 21-esnek hirdette magát. Az egyik szemtanú levelemben vette védelmébe — szerintünk is jogosan — a gépkocsivezetőt, aki „miután észrevette tévedését, a 21-es tábla elmaradt cseréjét, mikrofonon kérte utasai elnézését, tájékoztatta őket arról, hogy hol szálljanak le, hogy az öt perc múlva érkező igazi 21-es kocsival utazhasanak tovább. Szerintem a vezetőt mindent elkövetett, hogy kis baklövését helyrehozza” — s így vélte ezt a vállalat üzemigazgatója is, ezért szóbeli figyelmeztetést tartott indokoltnak.

Ezzel az esettel azért foglalkoztunk egy kicsit részletesebben, hogy indokoltá tegyük a mai Postaládat záró kérésünket. Azt tudnillik, hogy társszerzőinktől mások munkája és esetleges tévedése iránt is több megértést kérjünk. Magyarán: az efféle, s ráadásul azonnal helyrehozott tévedésekért nem kellene talán leszedni a szentelt vizet senkiről...

Összeállította: Pálffy Katalin

Várunk

Sok mindenre vártam már az életben — a kezdet kezdetén kissé türelmetlenül, majd némi önfelvetéssel, türelmesebben. Kezdetben egyedül, és most — társal. Vágyaim eleinte koromhoz idomultak. Játékok, könyvek, utazások és uram bocsá, első kozmetikumok, ruhák, zsúrok. Vártam később a rejtélyes szerelmet, az egyetemi felvételi értesítőt, egy izgalmas találkozást, gyermeket, lakást. A várakozások hol örömmel, hol keserves sirással, bánattal fizettek türelmemért.

Milyen öröm volt egy jól sikerült randevű vagy a felvételeim híre, nem beszélve arról a pillanatról, melyet egy anya soha nem felejt el! Az első percek a gyermekkel, akire oly régóta várt! A hír, hogy lakást kaptunk, csak fokozta örömeinket, pedig ez a várakozás már egy kicsit tovább tartott. Már egy éve birtokba vettük többszázadmagunkkal a lakótelep ezen részét. Nevezzük nevén a „gyereket”: a „rózsaszín” Rókust. Ez alatt az egy év alatt otthonossá tettük lakásainkat, „belaktuk magunknak”.

Ezután a házak környéke következett. Mindenki lehetőségei, képességei szerint rendezgette környezetét. Volt úgy, hogy a házról egyetlen ásjója járt kézzel kézre délutánoként — jó ismerősökké, barátokká kovácsolta össze a lakókat. Mára — ha nem is minden ház környéke tökéletesen rendezett — mindenfelé látható a rendezgető, szépitgető emberek keze munkája.

S most várunk. Várunk arra hogy padokat, dísz-

cserjéket hozzanak. Az egész városrészben talán három pad van. Nem várunk egyelőre sokat, nem kérünk játszótérket — csak padokat. Meg cserjéket. Ez úgy is megoldható lenne, hogy az illetékesek kihirdetnék: itt és itt, ekkor és ekkor cserjéket, fákat oszttunk. A házmeztérek átvehetnek, a lakók parkosíthatnának. Mindenki szívesen látna munkához. Ugyanígy képzelem a padokkal is. Szívesen elmennék érte, beásnánk. Csak ne keljen már a járdaszegélyen, narancsos dobozokon, téglakupacokon, jobb esetben lépcsőn kucorogni! Jó időben csak kényelmenten a terhes anyáknak, nagymamáknak, kis-mamákknak, a gyerekekről nem is szólva, de borús, hideg időben veszélyes is a hűvös kő. Mert akkor is kell a friss levegő a gyermekeknek, a szülőknak. A gyermekek hetven százaléka — megítélésem szerint — öt éven aluli. Életkori sajátosságuknál fogva fáradékonyabbak. Valahol ki kell — még ha pár perc is — pihenniük magukat. Remélem, hogy előlvasva írásomat egy illetékes, és felkarolja a kérésünket.

Az idő megtanította realisabbá tenni vágyaimat, ésszerű, logikus keretek közé szorítani elvárásaimat. Ma ismét várok... Pár hét múlva megint lesz egy új jövevény a családkunkban. Várok reá, a minőségi cserére, egy felvételi elbeszélgetésre — s milyen csekélység — a rókusi padokra.

Ugye a padok nem irrealisak?

Szerencsésné Bessenyei Éva

Szegedi képeslapok

Szeged az utóbbi évtizedekben sokat változott, különösen szembeötlő ez, ha módunkban van ezer méter magasból szemlélni és összehasonlítani a mai képet egy régi légi felvétellel. Igenám, de még mindig 8–10 évvel ezelőtti képeslapokat lehet kapni. Vajon miért nincs olyan képeslap, mely panorámában, légi felvételen mutatná az „új” Szegedet, Tarját, az Északi városrészt, Rókust? Talán elég volna a Dóm tornyából készíteni ilyen felvételt. Szégyelljük talán az új, szép városrészeket?

Képeslapjainkon villamos megy át a hídon, holott már troli jár ott. Az új hidunkat még nem öröközték meg, az

új városrészek lakói közül senki nem tudja megmutatni: íme, itt lakunk. Pénzbe kerül ez, igen, de a városunk propagálásához ez is hozzátartozik. Talán, ha idén már nem is, jövőre lesz képeslap az átépült Komócsin térről, a tarjáni Víztorony térről — olvastuk a bizakodó sorokat K.A. levelében. Ami társszerzőnk másik javaslatát illeti, nos, mi sem tudjuk miért nem lehet a szegedi ajándékboltokban kólaajjal töltött üvegeket kapni. Talán amiért Tisza-vízzel teli üveget, miniatűrzált kábeldobozt sem jutott még eszébe senkinek sem árulni... De ebben a vállalkozó szellemet ébresztő világban mit lehet tudni!

Sokadszor a záportárolóról

Bizunk és hiszünk benne — ha nem így lenne, sok témát ejthetnénk ki mindörökké a tarsolyunkból —, hogy nem felesleges újra meg újra lelkiismeretfeszítő beszédet fogalmazni, közzétenni, például a környezetvédelemről. Ezt tette Bakos Mihályné Zöldfa utcai olvasónk is, amikor a tarjáni záportároló és környéke ürügyén így írt: „Egyáltalán érdemes-e Szegeden a környezetvédelem eredményeiről szólni addig, amíg olyan visszataszító látvány tárul az ember elé, mint a záportó környékén? Sokan lejártnak oda levegőzni, napozni, sétálni de a jelenlegi állapotok miatt ez nem lehetséges. Az a tő, mióta megvan, még nem volt kitisztítva...” No, itt álljunk meg a levél idézésével, ez a mondat ugyanis nem fedi a valóságot. Jömagam többször meggyőződtem a rengeteg társadalmi munka árán elkészült tő építőinek, gondozóinak jogos elkeseredésén: elhordják a szemetet ma, holnap újabb hulladék-halmok keletkeznek. De nem

is jó ide ez a személytelen ige: újabb hulladékhalmozatot kupacolnak össze — no kik is? Egészen biztosan nem a hattyasiak vagy a dorozsmaiak, sokkal valószínűbb, hogy a közelebb lakók szabadulnak meg ezen a módon felesleges holmijaiktól. Hiábavaló így minden takarító vagy szemetgyűjtő igyekezett, a záportó környékét csakis úgy lehetne tisztán tartani, ha senki sem tekintene személerakónak helynek. Mi tehát olvasónk javaslatával nem értünk egyet — miszerint konténeret kéne elhelyezni, hátha akkor oda hordanák a szememet —, meg a kérdéssel sem, hogy tudnillik, miért nem intézkedik a KÖJÁL... Ez a felelősség áthárítása, de nem megoldás lenne. S ezen az alapon a Széchenyi tere is konténereket kéne rakni, mert ott is sétálni szoktak az emberek. Meg személtelni, sajnos. Abban azonban nincs köztünk vita, hogy a tő így mindenre jó, csak éppen eredeti funkciójának betöltésére nem.

Cikkeink visszhangja

„Nem lehet őrt állítani minden gyermek mellé — olvashattuk Várkonyi Margit június 11-én megjelent cikkében. Ez a megállapítás teljesen igaz, de véleményem szerint a cikk ellentmondásos. Az első rész az emberek elhídegülését bírálja; a cikk második részében mégis arra biztat, hogy gyerekeinket tegyük bizalmatlanná, tartózkodóvá az idegenekkel szemben, zárjuk be a kapukat.

Ezek a gyerekek azonban egyszer felnőnek és egy felnőtt a legkritikább esetben változtat a magatartásán. Márpedig, ha beleneveljük a tartózkodást, akkor ne várjuk el tőle, hogy nagykorában megszög társadalmi élet-

et éljen. Az igaz, hogy újfajta nevelésre van szükség, de semmiképpen sem ilyenre. A probléma gyökerét abban látom, hogy a szülő az iskolától, az iskola pedig a szülőktől várja el a gyermek morális nevelését. Ilyen körülmények közt érthető, hogy ez nem sikerül a legjobban. Nem hiszem, hogy egy helyesen nevelt, kiegyensúlyozott, egészséges pszichikumú apróság felnőtt korában betörővé vagy szatírrá válhatna. Én nem vagyok szociológus vagy pedagógus, ezért nem tudom, hogyan lehetne megoldani ezt a problémát. De úgy érzem: szeretetre, nyíltságra, emberségre és munkára kell